

ממ:

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

מסורת הש"ס

(א) וסוֹדֶרְדֵּרִין יֵלֵךְ סֹפֵר
 פֶּרֶשֶׁה בִּי חֹלָה, (ב) מִיִּלְחָה
 פֶּרֶשֶׁה מִשְׁפָּטִים פֶּ"ב
 (ג) וַיִּמְחַל עַם: סוֹטֵה ה, בִּיָּק
 קוֹ: וְנִחִים יֵלֵךְ לֵד: מִנְחֹת
 פֶּט: כִּרְחֹת ג'וֹ: (ד) וְלִגְלִיל
 כֹּכ, וְשִׁגְוֹ: (ה) וְנִדָּה לֵדֹ:
 (ו) כִּסְיָא וְנִסְפָּה: לִכְלָה, (ז) וַיַּעַ
 וְנִסְפָּה כִּסְיָא: (ח) וְנִדָּה וַיַּעַ
 וְנִדָּה עַם עַל, לִכְלָה בִּי
 וְנִדָּה: (ט) וְנִדָּה עַם עַל

גליון הש"ס

צמ' נר שנהגוויי בקטן,
עין מנהדרין דף על ע"ב
מדיס נ:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי האי ששים
וה"ק יאמר קן :

גוֹס' חד מקמא

[illegible]

የጥያቄው ዋና ዋና ክፍሎች

וספות ישיבים (המסך)

[illegible]

די הני. ששים (א) ואחר בן תבא אליה אחר שיעור אחר כזה תבא אליה: הרי הוא אומר וינעם בן אחסף. והאי עבדך עלך כתיב כדמפרש לקמן: בין השמשות של ע"ש ולא הספיק למולו. ומוסירו הכתוב לרבו על עדו ליום בית המסכת ולא על שנת דבא שנתו לרבו למולו

בשנת זו ויבין דמל מקראל חסר נפקא
מלמטן ינוח עבדך דלקמן מיקי לה
עבדך שמי: **גר תושב**. שקבל עליו שלא
לעבוד עבודה כוכבים ואוכל נבלות
והוא ידוע הכתוב על השבת דמחל לא
השבת כעבוד עבודה כוכבים: **האמר**
אין מקיימין. אפילו יום אחד: **ה"מ**.
דאין מקיים: **היבא דלא פסקא**
למילתיה. דלא קבל מיעול להגמיר
ולא פסק מניחות: **אבל היבא דפסקא**
למילתיה. בשעת לקיחתו ונתפס
להגמיר ואחר כך חזר זו מנגלגין
שמה יחזור ויתראה לשון מורי: לישראל
הארינא ה"מ. דלאין מקיימין איסא
דלא פסק מקיימין שמי: **אבל היבא דפסק**
דלאר לו הריני
מנגלג עמך י"ב חדש ואם לא תמול
אסכור חותך מותר דהוי גביה
כשמי דענלמא: **לשמעאל**. הוי
תרוסא דרב פפא דהיבא דפסק
למילתיה משהיין: **לישני ליה הא**. כגון
דפסק למילתיה דיכול לקיימו כל י"ב
חדש: **חד אמרי טעמי**. שני ליה:
וכל דכופי חסרי יום משמי. שני ליה:
אלעאי: **הפסד טפירות**. שטמא אח
התרומות דעבד כוכבים גזרו עליו
שיבא טמא כזו לכל דבריו: **לספר**.
מקרא' שצ"ו כרך המבדיל בין
ארץ ישראל לארץ העמים: **שלא**
קיימו ו' מלות. בעודן עובדי כוכבים
ועד השבא לא חיפשו מנייחו
דפרעות גזווה להם לעמיד לבא
אל כשמתגבירין נפרעין מהם דבא
למק חוצות: **קקטן שולד**. ואינו
נענש על שעבד: **מיראס**. מיראס
גיהס והפרעותם האלוהים: עליהם
אשר באס. שמהרת ולא איחרת:
(מנח')

שלח רבין משמיה דרבי אילעאי וכל רבותי אמרו ל
שמורת קיימו זה שלקחו רבו על מנת שלא למול
נפא כמאן דלא כרבי עקיבא דאי ר"ע האמר אין
נפא אפילו תימא רבי עקיבא ה"מ היכא דלא אתני
ני אתני אמר רב כהנא אמריתא לשמעתא קמיה דרב
אי הכי כי קאמר ליה רבי עקיבא בלוקח עבד בין
למולו לישני ליה הא ולשמעמך לישני ליה הך אלא
קאמר יתיב רבי חנינא בר פפי ורבי אמי ור' יצחק
יצחק נפחא ויתבי עיר וקאמרי עיר אחת היתה בארץ
ה למול וגלגלו עמהם עד שנים עשר חדש וחזרו
נפא כמאן כי האי תנא דתניא הלוקח עבד מן
ה למול מגלגל עמו עד שנים עשר חדש לא מל
וכביב ר' שמעון בן אלעזר אומר אין משהין אותו
סדר טהרות ובעיר הסמוכה לספר אין משהין אותו
דבר וילך ויאמר לחברו עובד כוכבים תניא רבי
ליאל אומר מפני מה גרים בומן הזה מעונין ויסורין
קיימו שבע מצות בני נח רבי יוסי אומר ^לגד
דמי אלא מפני מה מעונין לפי שאין בקיאיין
ל אבא חנן אומר משום ר' אלעזר לפי שאין עושין
חרים אומרים מפני ששהו עצמם להכנס תחת כנפי
ו ואיתימא ר' חנינא מאי קראה ^לישלם ה' פעלך
מעם ה' אלהי ישראל אשר באת לחסות וגומר:
מתני'

שמעון

ובסוף כשם משמע דהך מירלה קא חשיב דקאמור תרווייבו לדיקו נמודי נעור
משמע זתתס דהך מירלה לדיק הוה. ונראה לפרש דדוקא מאזנת המקום יעצילתס המה
הענין ומאזנת הפער לאי לדיקו נעור וזהו ר"ל שכן עשוין מאזנת המקום אלס אלא

רבי אהרן איז אים אריב ב' למיסער קראי פלעג אז נמי נפאק מיט אים ממזר אריב וואס אז נגמירט וריבין פירט דל"ע מריבא שחפור בעצרת כוכבים קודם שבעל לו ולסירטו לא אחי קר"ע פא דממזר לטול דבא שאל הניח עולת:

ירח ששים יום. וכן נפיק דמיל
 ודף ה. וסו. ולימא גשמים יום
 בדכתיב עז חדש ימים שמעט דקמס
 חדש גשמים ודף דלדמרי' גרים ודף
 טו. ובסנהדרין ודף יא. וסו. כמה
 שיעור שנים גשמים יום דשבי' אומר
 חדש ביחא דקומס (אשוי) א:

אין מקימין. פירש ריב"ן שלא יספך יינו וקסלו לר"י דל"כ כי לאחי כהדים נתי ועוד דמתשובתו של י' ישמעאל משמע דמדלורייחא פליגי ו' ונראה לר"י דעמחל דר' קענא פלג שויה הקב"ה לנאכרס לעול ענדיו לכן קסור לקיס שאינ מוילן:

וזה ר"י תושב. פירש בקיטורס קעבל ע"י שלם לעזוב עבודת כוכבים ומחלל שכן עבוד עבודת כוכבים וקסלו דלס כן נפישו להי משמע מלות ויבסמכת ע"ז (דף סד:) משמע דבסעט מלות שקעלו בני נח אוקרי גר תושב ועוד דבפרק ארבע מימות (שבתריקין דף נח:) אמרי' דעוד כוכבים שפסנת חייב מיתה אפילו כמול כן שכן גבשנת ובפרק ד' מחוסרי ספרה (סוה"מ דף ט.) וספ' קאלר ר"ע דגר תושב אין מזהב על השבת ונראה דהכא נעושה מלמס לעזר ישראל דומי' דוינפס כן אמר:

ה'כ"א דלא פסקא רבא. פ"ת:
דהני מילי אדרי י"ב חרש
קאף ולא פסקא למילתיה היינו שכל
שעה דוהא ודאחו מיוס ליוס שמואל
היכא היכא דפסקא למילתיה שלא
ימול כלל התם אין מקיימין ולא
משמען שם דה"מ אדרי"ק קרי ונראה
ל"ל דה"מ כפירשו אצל אדרי"ק קרי
היכא דנמלך לא למלך ודמוהי התם
אין מקיימין הוואל ומלוא למול דשהוי
לא משעתין אכל היכא דפסק
שלא ימול אינו מחויב למול בעל
דברו ומגלגל י"ב חרש עמו אזלי
ש"ת וכן פ"י בשערי דרב האי
רבינו: **ש"א** עושין
מאהבה אלא מיראה. בפרק נוטל
וכסופה דף כג: וס' משען שעתה
רבי'ס וצברק כס' שם דף קל' וס'
משמע דשעתה לשבח ואומר ר"ס
דמאהבת המקום ומיראת המקום הוי
מירוייה לשבח משהבת ארס ומיראת
אס' אלארס מירוייה לגרעומא או כנו
שפירש שם קבוצ' משהבת שרס וכו'
שלא לא יסיה לו שרס מוהא על
ההרסאשיות ואין עושה אלא על מנת
לעבול פרק ומיראה היינו מיראת
שעושה אכל הכא קשה לגעק משהבת
לשבח ומיראה לגרעומא והוי מ"י
למומר איפכא או מירוייה לגרעומא
או מירוייה לשבח: **אשר** באה
המחיה. פירוש שמיהבת ומימה דברי
ש"ס שאלה היינו נזיר ושמע חזרי
ואומר ואני ויזיר דף כג: וס' אומר
רבות בנו של עגלון בנו של נלק
מן מלך מואב הימא ושמתחבו שמוי
שלא אהדו שגרו עגלון על סוף
ימים של אצלן דהיינו בזעזע חמלא
וימר ממחלם שיה ונעט וקמו נאה

כמו בן בנו של נמרוד הרשע (ח)

אכל היכא דפסקא שאני דוהא למול כי איני עמי הישראל רק כפסד יום יתורם למול יקפא לי דלמה שיה לשוט. ויורא כפ"ה אך לא חסוק דלמיהא שמעיה להאיא דשלח רבין: גר שמתגר כקטן שטול דמי. וליש נענש על אשר

קבוצה א ב מ"י פ"ח מהל' מלכ"ס הלכה ה פתג עשין קנב:
קבוצה ב מ"י פ"ח מהלכות מילה הל' י ופס"ד מהל' איסורי ביאה הל' ט סגנ עשין פו טושי"ע י"ד סימן רסו סעיף ד:
קבוצה ד מ"י וסגנ סס טושי"ע
טכנ"ה:

תורה אור השלם

[illegible]

לעזי רש"י

מספר 121, ספר

תוספות ישנים

[illegible][illegible]

דעם צווייטן מליצה לא משהיין
מחיימת ומגלגלן עמו אל
דעם צווייטן דאסער אומי